

TABEL COMPARATIV

OUG nr.102/2005	Propuneri de modificare	Observații
Art.6 (1) Cetățenilor Uniunii Europene, precum și membrilor familiilor lor li se refuză intrarea pe teritoriul statului român numai în următoarele situații: a) dacă nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 și nu fac dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României; b) dacă au fost declarați indezirabili, în condițiile legii, sau dacă împotriva acestora a fost dispusă măsura interzicerii intrării pe teritoriul României în condițiile prezentei ordonanțe de urgență; c) există indicii temeinice că persoana în cauză constituie o amenințare reală și prezentă la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică. (2) În situația prevăzută la alin.(1) lit.a), înainte de comunicarea refuzului intrării pe teritoriul României, persoanei i se acordă o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să dovedească îndeplinirea condițiilor de intrare sau faptul că beneficiază de dreptul la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea situației fiecărei persoane. (3) Refuzul permiterii intrării pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră de îndată, în scris, împreună cu motivele care au stat la baza dispunerii acestei măsuri, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată. (4) Împotriva refuzului permiterii intrării pe teritoriul României se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ în a	1. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art.6 - (1) Organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situații: a) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 și nu face dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României; b) conduita cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice; c) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie se află sub efectul uneia dintre măsurile de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României prevăzute la art.29 lit.a) - c). (2) Organele poliției de frontieră dispun măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României în temeiul alin.(1) lit.a) numai după ce i s-a acordat persoanei în cauză o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să obțină documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 sau să facă dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea amănunțită a situației fiecărei persoane. (3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie cărora nu li s-a permis intrarea pe teritoriul României în temeiul alin.(1)	Modificarea art.6 are în vedere stabilirea în mod clar a cazurilor în care organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie, corelat cu dispozițiile cuprinse în <i>Capitolul IV - Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor</i> din OUG nr.102/2005. Totodată, se stabilește și dreptul organelor poliției de frontieră de a nu permite intrarea cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie pe teritoriul României atunci când, cu ocazia controlului la trecerea frontierei, constată că aceștia reprezintă o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa ordinii publice ca urmare a comportamentului adoptat (spre exemplu suporterii care se deplasează la diferite evenimente sportive și

cărei rază teritorială se află sediul organului emitent al actului administrativ contestat. Instanța soluționează de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.

(5) Introducerea acțiunii în contencios administrativ împotriva refuzului permiterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.

lit.b) pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii inițiale au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore. Termenul se calculează începând cu ora următoare celei în care s-a dispus măsura nepermiterii intrării în România.

(4) Măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliției de frontieră, în scris, imediat după ce a fost dispusă.

(5) Atunci când măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației.

(6) Atunci când măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.c), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde mențiuni cu privire la denumirea și adresa autorității publice sau a instanței de judecată care a dispus măsura de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României sub efectul căreia se află cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie, la numărul și data documentului prin care a fost dispusă măsura, precum și la temeiul legal în baza căruia aceasta a fost dispusă.

(7) Împotriva măsurii nepermiterii intrării pe teritoriul României dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b) se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul unității din care face parte organul poliției de frontieră care a dispus măsura.

(8) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Prevederile art.27 alin.(9) se aplică în

care se manifestă violent sau persoanele care se deplasează la diferite manifestații publice și care dețin obiecte de propagandă care pot genera sau incita la manifestări violente). Persoanele împotriva cărora se dispune o asemenea măsură pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore.

Stabilirea unei perioade minime de interdicție asigură eficiența practică a măsurilor dispuse în contextul majorității evenimentelor publice de natură să atragă și comportamente care pun în pericol ordinea publică.

Împotriva unei asemenea măsuri se poate face contestație la instanța de judecată, care este abilitată să verifice inclusiv legalitatea măsurii dispuse de organele poliției de frontieră, respectarea principiului proporționalității măsurii dispuse și a condițiilor stabilite la art.27 alin. (1)-(8) din OUG

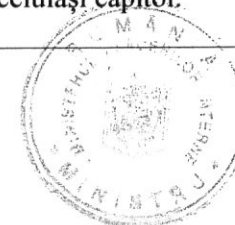
	mod corespunzător. Hotărârea instanței este definitivă. (9) Introducerea contestației împotriva nepermitterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.”	nr.102/2005, dar și faptele și circumstanțele reținute pentru a justifica măsura dispusă.
Art.12 - (1) Cetățenii Uniunii Europene aflați în una dintre următoarele situații au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni: a) au statutul de lucrător; b) dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate; c) sunt înscriși la o instituție din România, acreditată în condițiile legii, având ca obiect principal de activitate desfășurarea de activități de învățământ sau de perfecționare a pregătirii profesionale, au asigurare de sănătate și asigură autoritățile competente, printr-o declarație pe propria răspundere sau prin orice alt mijloc, că dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România; d) sunt membri de familie ai unui cetățean al Uniunii Europene care îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la lit. a) - c) sau ai unui cetățean român cu domiciliul ori reședința în România.	2. După alineatul (2) al articolului 12 se introduc două noi alineate, alin.(2¹) și (2²), cu următorul cuprins: „(2 ¹) Cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, la solicitarea expresă a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(1), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică. (2 ²) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene față de care se aplică prevederile alin.(2 ¹).”	Completarea art.12 are în vedere corelarea dispozițiilor privind dreptul de rezidență pentru o perioadă mai mare de 3 luni cu dispozițiile cuprinse la art.21 alin.(6) din OUG nr.102/2005, care stabilesc acordarea dreptului de rezidență permanentă cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora a căror rezidență este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate.
Art.15 - (1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează acestora certificatele de înregistrare în ziua depunerii cererii.	3. Alineatul (1) al articolului 15 se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează de îndată certificatele de înregistrare”.	În aplicarea practică a art.15 alin.(1) au apărut situații în care, din motive obiective (exclusiv de natură tehnică) certificatele de înregistrare nu au putut fi emise în ziua depunerii cererilor. Din acest motiv se are în vedere modificarea dispozițiilor respective astfel încât regula să rămână că documentele se eliberează imediat după

		depunerea cererii, dar să fie permisă și o întârziere minimă atunci când apar probleme de natură tehnică.
Art.21 - (6) Cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora care sunt de origine română sau născuți în România, <u>precum și celor a căror rezidență este în interesul statului român</u> li se poate acorda dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1).	4. Alineatul (6) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins: „(6) Pot beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.20 alin.(1) și (2), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică: a) cetățenii Uniunii Europene care sunt de origine română sau născuți în România; b) cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate; c) membrii de familie care însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene care face parte din una dintre categoriile prevăzute la lit.a) și b).”	Reformularea alin.(6) are în vedere clarificarea situației membrilor familiilor cetățenilor UE care sunt de origine română sau născuți în România, precum și ai cetățenilor Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate.
	5. După alineatul (6) al articolului 21, se introduce un nou alineat, alin.(6¹), cu următorul cuprins: „(6 ¹) Cetățenilor Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate li se acordă dreptul de rezidență permanentă în condițiile alin.(6) numai ca urmare a unei solicitări exprese a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări.”	Propunerea de introducere a alin.(6 ¹) are în vedere stabilirea instituțiilor care pot solicita acordarea dreptului de rezidență permanentă în respectivul caz.
Art.21 - (7) Minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2), la cererea ambilor părinți, a părintelui supraviețuitor, a	6. Alineatul (7) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins: „(7) Poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.20 alin.(1) și (2):	Modificarea art.21 alin.(7) are în vedere corelarea terminologică și conceptuală cu dispozițiile cuprinse în noile

părintelui căruia i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă sau, după caz, a reprezentantului legal. În cazul în care numai unul dintre părinți este titular al unui drept de rezidență permanentă pe teritoriul României, este necesar consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Inspectoratului General pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.	a) minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă, la cererea ambilor părinți; b) minorul încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă unuia dintre părinți, la cererea părintelui căruia i-a fost încredințat, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă; c) minorul față de care unul dintre părinți exercită singur autoritatea părintească în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă și irevocabilă ori în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă pentru procesele începute cu data de 15 februarie 2013, la cererea părintelui care exercită singur autoritatea părintească, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă; d) minorul al cărui reprezentant legal este titular al unui drept de rezidență permanentă, la cererea reprezentantului legal; e) minorul față de care părinții exercită împreună autoritatea părintească dar numai unul dintre ei este titular al unui drept de rezidență permanentă, la solicitarea părintelui titular al dreptului de rezidență permanentă însoțită de consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Inspectoratului General pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.”	coduri în materie civilă și procesual civilă (spre exemplu „încredințarea prin hotărâre judecătorească a minorului” a fost înlocuită cu „exercitarea autorității părintești”). De asemenea, modificarea are în vedere și menținerea terminologiei utilizate în materia drepturilor părintești dar și în materie procesual civilă anterior intrării în vigoare a noilor coduri, astfel încât să nu apară dificultăți în aplicarea hotărârilor judecătorești emise în temeiul vechii legislații.
Art.27 - (8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale. <u>În cazul expulzării care însoțește pedeapsa închisorii, termenul se calculează de la data executării pedepsei.</u>	7. Alineatul (8) al articolului 27 se modifică și va avea următorul cuprins: „(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale.”	Modificarea alin.(8) al art.27 are în vedere eliminarea dispozițiilor referitoare la situațiile în care măsura de restrângere însoțește o condamnare penală, care se propune a fi reglementate în cuprinsul unui articol distinct, art.33¹, în cadrul secțiunii a 3-a a aceluiași capitol.

Art. 28 - (1) Deciziile de restrângere a dreptului la liberă circulație al căror termen de părăsire a teritoriului României nu a fost respectat și cele prin care se dispune părăsirea de îndată a teritoriului României se pun în executare prin escortarea persoanei în cauză până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Inspectoratului General pentru Imigrări.

(2) Dacă escortarea prevăzută la alin. (1) nu se poate efectua în 24 de ore, Inspectoratul General pentru Imigrări poate solicita luarea în custodie publică a persoanei în cauză, aplicându-se în mod corespunzător prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la luarea în custodie publică și, după caz, la tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

8. După alineatul (2) al articolului 28 se introduc patru noi alineate, alin.(3) – (6), cu următorul cuprins:

„(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, identificați pe teritoriul României după executarea voluntară sau în condițiile alin.(1) a acesteia, sunt escortați până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Inspectoratului General pentru Imigrări, concomitent cu sesizarea organelor de urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.262 alin.(2) lit.b) din Codul penal. Prevederile alin.(2) se aplică în mod corespunzător.

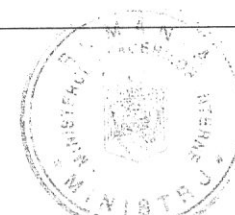
(4) Prevederile alin.(3) se aplică în mod corespunzător și în raport cu cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație dispusă împotriva lor în timp ce se aflau în afara teritoriului României și care sunt identificați pe teritoriul României după îndeplinirea procedurii de comunicare a respectivei decizii.

(5) Escortarea cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie potrivit alin.(1), (3) sau (4) se suspendă în perioada în care Inspectoratul General pentru Imigrări constată incidența următoarelor situații:

- a) persoana în cauză poate fi escortată numai într-un stat față de care există temeri justificate că viața acesteia este pusă în pericol ori că va fi supusă la tortură, tratamente inumane sau degradante;
- b) starea de sănătate a persoanei în cauză face imposibilă deplasarea acesteia în afara teritoriului României;
- c) persoana în cauză se află în una dintre situațiile prevăzute la art.8 alin.(1).

(6) Inspectoratul General pentru Imigrări informează în scris persoana în cauză și autoritatea care a emis decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație cu privire la constatarea incidenței sau încetării situațiilor prevăzute la alin.(5).”

Completarea art.28 are în vedere stabilirea în mod clar a atribuțiilor Inspectoratului General pentru Imigrări în legătură cu punerea în aplicare a diferitelor decizii de restrângere a dreptului la libera circulație dispuse de către autoritățile administrative sau de către instanțele de judecată împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie.

Art. 29 - Modalitățile prin care se poate restrânge exercițiul liberei circulații pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor acestora sunt următoarele: a) nepermiterea intrării pe teritoriul României; b) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică; c) declararea ca indezirabil; d) expulzarea.	9. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art.29 - Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie se pot dispune următoarele măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României: a) interzicerea intrării pe teritoriul României; b) declararea ca indezirabil; c) interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României; d) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică.”	Modificarea art.29 are în vedere clarificarea terminologiei utilizate în cuprinsul OUG nr.102/2005 în contextul măsurilor prin care se poate restrânge dreptul la liberă circulație a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor de familie. De asemenea, se are în vedere corelarea terminologiei cu dispozițiile Noului Cod penal.
	10. La Capitolul IV „Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor”, după Secțiunea 1 se introduce o nouă secțiune, Secțiunea 1¹, cu următorul cuprins: „Secțiunea 1¹ – Interzicerea intrării pe teritoriul României Art.29¹ – (1) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune interzicerea intrării pe teritoriul României pentru o perioadă de la 6 luni la 3 ani atunci când există indicii temeinice că un cetățean al Uniunii Europene sau un membru de familie reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale. (2) Interzicerea intrării pe teritoriul României se dispune pe baza datelor și informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române sau la solicitarea unei autorități sau instituții publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale. (3) Interzicerea intrării pe teritoriul României nu se poate dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care se află pe teritoriul României sau care sunt titulari ai unui certificat de înregistrare valabil, ai unei cărți de rezidență valabile sau ai unei cărți de rezidență permanentă valabile, după caz, eliberate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.	Introducerea art.29¹ are în vedere stabilirea în mod clar a competenței și a cazurilor în care se poate dispune măsura interzicerii intrării pe teritoriul României împotriva unor cetățeni ai Uniunii Europene sau a unor membri de familie. Totodată, pentru asigurarea transpunerii corecte a garanțiilor cuprinse în Directiva 2004/38/CE, sunt reglementate și aspectele referitoare la comunicarea dispozițiilor de interzicere, la contestarea acestora, precum și la efectele în timp ale respectivelor măsuri.

(4) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(5) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care locuiește persoana în cauză, dacă este cunoscută, sau la altă adresă indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(6) Împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București.

(7) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă.

(8) Introducerea contestației împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea acesteia.

Art.29² - (1) După împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă interzicerea intrării pe teritoriul României în condițiile art.29¹ alin.(1), persoana în cauză poate solicita ridicarea respectivei măsuri.

(2) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se adresează inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și este însoțită de probe care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a măsurii.

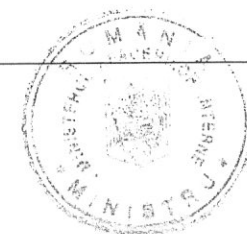
(3) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea acesteia la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pe baza probelor prezentate de persoana în cauză și a informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române, inclusiv cele transmise de autoritățile sau instituțiile publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale care au solicitat luarea măsurii.

(4) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune ridicarea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(5) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune menținerea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză reprezintă în continuare o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(6) Dispoziția de ridicare sau de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României, după caz, se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

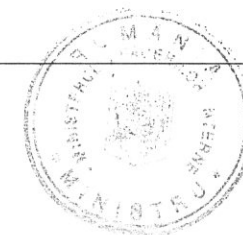
(7) Dispoziția de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept pe care se fundamentează, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

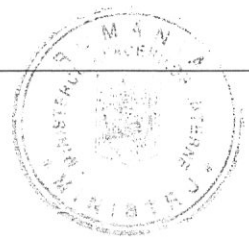

	(8) Împotriva dispoziției de menținere a măsurii de interdicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Prevederile art.29 ¹ alin.(7) și (8) se aplică în mod corespunzător.”	
Secțiunea a 2-a - Persoanele indezirabile Art. 30 - Persoanele indezirabile (5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin. (2) Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea <u>străinului</u> ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.	11. Alineatul (5) al articolului 30 se modifică și va avea următorul cuprins: „(5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin.(2). Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.”	Modificarea are în vedere exclusiv corectarea erorii ce rezultă din utilizarea termenului „străin” în raport cu cetățenii Uniunii Europene și cu membrii de familie.
	12. După articolul 31 se introduce un nou articol, art.31¹, cu următorul cuprins: „Art.31 ¹ - Inspectoratul General pentru Imigrări informează instituțiile cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale prevăzute la art.30 alin.(2) despre executarea hotărârilor prin care s-a dispus declararea ca indezirabil, imediat după executarea acestora.”	
Secțiunea a 3-a Expulzarea	13. La Capitolul IV „Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor”, denumirea Secțiunii a 3-a se modifică și va avea următorul cuprins: „Secțiunea a 3-a – Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României”	
Art. 33 - (1) Împotriva cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie al acestuia care a săvârșit o infracțiune pe teritoriul României poate fi dispusă măsura expulzării în condițiile prevăzute de Codul penal și Codul de procedură penală, cu respectarea prevederilor art. 27.	14. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art.33 – (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României de către instanța de judecată, ca	Modificarea titlului secțiunii a 3-a a Capitolului IV și a art.33 are în vedere corelarea terminologiei utilizate în raport

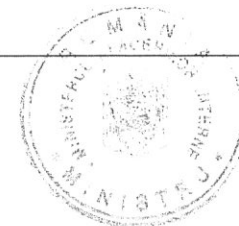

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) este pusă în executare de către Oficiul Român pentru Imigrări. (3) Instanța poate dispune interzicerea intrării pe teritoriul României persoanei împotriva căreia s-a dispus măsura expulzării, pe o perioadă cuprinsă între 1 și 5 ani. Perioada de interdicție curge de la data expirării termenului prevăzut la art.27 alin.(8).	pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art.27. (2) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de drept la data la care se pune în executare pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României. (3) Pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, nu se mai pune în executare dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerei definitive a hotărârii prin care a fost dispusă și se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică sau securitatea națională, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă. (4) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3) este de competența instanței de executare. Prevederile art.597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. În cadrul acestei proceduri, instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu. (5) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) de îndată ce constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: a) a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care a fost dispusă pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României; b) pe rolul instanței competente nu există o sesizare cu privire la constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3); c) nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 3 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3);	cu dispozițiile Noului cod penal dar și asigurarea transpunerii unor dispoziții cuprinse în Directiva 2004/38/CE, astfel: - alin.(3) - (7) asigură transpunerea dispozițiilor cuprinse la art.33 alin.(2); - alin.(8) - (10) asigură transpunerea dispozițiilor cuprinse la art.32 alin.(1).
---	---	---

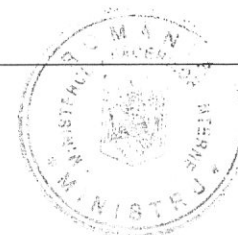

	d) este iminentă liberarea din penitenciar a persoanei în cauză. (6) Condiția prevăzută la alin.(5) lit.d) se consideră îndeplinită în oricare dintre următoarele situații: a) au rămas mai puțin de 60 de zile până la îndeplinirea condiției privind executarea efectivă a unei perioade de detențiune, prevăzută la art.99 alin.(1) lit.a) din Codul penal, sau, după caz, până la îndeplinirea condiției privind fracțiunea de pedeapsă executată, potrivit dispozițiilor art.100 din Codul penal; b) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o cerere sau propunere de liberare condiționată a persoanei în cauză; c) au rămas mai puțin de trei luni până la data executării în întregime a pedepsei privative de libertate. d) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o contestație la executare în temeiul art.598 alin.(1) lit.d) din Codul de procedură penală. (7) Judecătorul delegat cu executarea sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) de îndată ce constată că executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată potrivit alin.(8). (8) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată, până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței competente cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), dacă la data la care ar trebui să fie pusă în executare a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă pedeapsa și nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 6 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3). (9) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, încetează dacă, după împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă, calculată de la data punerii în	
--	--	---

	executare, se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale. (10) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(9) este de competența instanței de executare, la solicitarea persoanei în cauză. (11) Solicitarea prevăzută la alin.(10) este însoțită de orice mijloc de probă care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a pedepsei accesorii sau complementare. Prevederile art.597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Instanța se pronunță în termen de maximum 6 luni de la data primirii solicitării persoanei în cauză.”	
	15. După articolul 33 se introduce un nou articol, art.33¹, cu următorul cuprins: „Art.33¹ - (1) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.65 alin.(4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități: a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată; b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată; c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) din Codul penal. (2) Pedeapsa complementară a interdicerii exercitării dreptului de	În cuprinsul acestui articol sunt reglementate, prin derogare de la dispozițiile art.65 alin.(4) și art.68 din Codul penal, modalitățile de executare a pedepsei complementare sau accesorii de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, în concordanță cu art.30 alin.(3) teza finală din Directiva 2004/38/CE.

	a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art.68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități: a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate; b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei închisorii, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate; c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.68 din Codul penal. (3) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța, prin hotărârea de condamnare a acestuia la pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) sau art.68 din Codul penal, după caz. (4) Obligația de a părăsi teritoriul României în condițiile stabilite potrivit alin.(3) nu se mai execută dacă se constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie nu mai reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității	
--	---	--

	naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă. (5) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției prevăzute la alin.(4) este de competența instanței de executare, care se pronunță din oficiu cu privire la aceasta, prin hotărârile în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.33 alin.(3). Instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției prevăzute la alin.(4), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.	
--	--	--

